

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Hlastno je govoril, Old Firehand pa je tehtno pravil:

»Trampa si zaklal —? Ni bilo posebno pametno, pa kar si storil, si storil —. Trampi se bodo maščevali in Blenterja ubili.

Pustili bomo konje v gozdu in pohiteli v njihov tabor. Ti pa brž skoči k rafterjem po pomoč.

Indijanec je odhitel.

Westmani so privezali konje k drevju in naglo stopili za svitom. Kmalu so zagledali tabor trampov, na desni so stali konji.

Legli so in se plazili bliže. Old Firehand je mignil Fredu, povedati mu je mislil, naj zleze h konjem in naj ne pusti trampov blizu njih, pa ni utegnil ziniti.

Prav tedaj so namreč trampi zgrabili Blenterja in mu mašili usta, kričal je, tudi trampi so vpili in vmes se je čul cornelov glas.

»Morijo ga —!« je šepnil Old Firehand tovarišem. »Napreji! Kar sredi med nje! Brez prizanašanja!»

Skočil je.

Tri štiri trampe je sunil v stran, da so odleteli ko snopi, pravkar je dvignil cornel puško, da bi udaril Blenterja s kopitom po glavi. Dobil je sam udarec, da se je nezavesten zgrudil. Še tri je podrl pa izdrl samokres in izstrelil vseh šest nabojev. Pol tucata trampov je padlo. Vmes ni zinil besede, tiho in nepremično je stal sredi bojnega vrveža ko skala v razburkanih valovih.

Tem glasnejši pa so bili tovariši. Črni Tom je planil ko vihra nad trampe pa klel in zabavljaj in psoval in bil s puško okoli sebe. Mali Fred je izstrelil puško, jo vrgel v stran, izdrl samokres in kričal, kolikor so zmogla njegova mlada pljuča.

Vse pa je prekrical visoki glas tete Droll. Za cel tucat napadalcev je zalegel. In takó gibčno se je obračal, da noben nasprotnik ni utegnil varno meriti na njega.

Pa tudi nobenemu na misel ni prišlo. Trampe je nepričakovani napad takó iznenadil, da izpočetka vobče niso utegnili misliti na brambo, in ko so se zavedli, jih je ležala že več ko polovica na tleh, med njimi tudi njihov vodja cornel, uvideli so, da bi bil odpor brezuspešen, in jo jadrno popihali. Povrh so bili prepričani, da jih je napadla cela stotnija, vsaj krika in vika je bilo za toliko ljudi.

In šele tedaj se je oglasil Old Firehand, ki je ves čas pozorno motril razvoj boja.

»Za njimi!« je zavpil. »Ne pustite jih h kojem!»

Tom in teta Droll sta kričé planila na desno. Nekaj trampov je res skočilo h konjem, pa strelji so jih prepodili, pogнали so se po jasi in izgínili v temi.

Zaman so čakali rafterji na Velikega medveda in Blenterja, nemirni so že bili, posebno Mali medved se je bal za očeta, že so se posvetovali, kaj bi storili, ko nenadoma slišijo strele in kričanje. Niso vedeli, kaj se godi, nemudoma so planili po puške in pohiteli za glasovi. Tudi sami so kričali in tulili na vse grlo, da bi preplašili trampe. Vse je prehitel Mali medved, daleč pred njimi je bil, od časa do časa je zaklical, da bi rafterji našli za njim. Strah ga je bilo za očeta.

Na pol poti pa ga je ustavil Veliki medved.

»Brž za menoj!« je kričnil in se koj obrnil.

»Old Firehand je prišel s svojimi ljudmi in napadel trampe!»

Črez drn in strn so hiteli v temno noč, novica, da je Old Firehand napadel trampe, jih je podžgala, še huje so kričali.

Streljanje je prenehalo, strah jih je pograbil, da so morebiti trampi zmagali, še bolj so pohiteli, — ogenj se je zasvetil skozi goščavo, — planili so po bregu navzdol in skozi trstičje, — pa nemi obstali.

VII.

Cornel Brinkley.

Old Firehand, Tom, Droll, Blenter in Fred so sedeli pri ognju, kot da je zakurjen za nje in kot da se ni prav nič zgodilo. Na eni strani so ležali mrtvi trampi, na drugi pa ujeti, med njimi tudi cornel.

»Glej ga —!« se je zavzel prvi drvar, ko je prihitel na jaso in zagledal Blenterja. »Mislili smo, da so te trampi že zaklali, — pa sediš tule ko v Abrahamovem naročju!»

»So me tudi mislili položiti v Abrahamovo naročje!« je dejal Blenter. »Cornel je že zamahnil, — pa so prihiteli tile prijatelji in me rešili v poslednjem trenutku.

Naglo in dobro so opravili. Se lahko marsikaj naučite od njih!»

»In — Old Firehand je res poleg?»

»Seveda! Tamle sedi! Poglejte si ga in stisnite mu roko! Zaslužil si je! Mislite si, trije se vržejo nad dvajset trampov, jih devet pobijejo in šest ujamejo pa niti ene kaplje krvi ne prelijejo!»

Spoštljivo so gledali rafterji orjaško postavo slavnege westmana. Vstal je in vsakemu podal roko ter jih povabil k ognju. Velikega medveda je posebno pohvalil:

»Moja rdeča brata sta nas pa res prehitela!»

»Tonkawa je hitel, ker se mora maščevati,« je odgovoril starejši skromno.

»Da nista hitela in da nas ni nocoj srečal Veliki medved, slaba bi bila predla rafterjem! Veliki medved je pripomogel k zmagi!»

»Tonkawa si ne zasluži hvale! Ni bilo težko zasledovati trampov, njihova sled je bila zelo razločna. Kje je cornel? Je mrtev?»

»Živi še, le onesvestil se je. Tamle leži!»

Tonkawa je vstal, vzela nož in stopil k njemu.

»Cornel me je udaril in tak udarec opere le kril! Vzel bom življenje cornelu.»

Sklonil se je.

Tedaj pa je priskočil Blenter.

»Stoj —! Moj je!»

Resno ga je pogledal Veliki medved.

»Tudi ti imaš osveto do njega?»

»Dal in še kako!»

»Krvno?»

»Da!»

»Tudi jaz. Čigava osveta je starejša?»

»Kedaj te je udaril?»

»Pred nekaj dnevi.»

»Moja osveta je leta stara.»

»Kaj ti je storil?»

»Zeno in sinove mi je ubil, do smrti jih je pretepel.»

Po postavah divjega zapada je moral Indijanec odstopiti maščevanje starejši pravici Blenterja. Ni mu bilo lahko.

»Pred mnogimi leti —? Se ne motiš v osebi?»

»Ne! Takoj sem ga spoznal. Tak obraz si človek dobro zapomni.»

»Ubil ga boš?»

»Da.»

»Dobro! Tonkawa bo odstopil, pa ne za vsem. Meni bo dal kri, tebi pa življenje. Tonkawa mu ne sme vzeti življenja, pa mu bo vzel ušesa.

Si zadovoljen?»

»Hm —! In če nisem —?»

»Če ne dovoliš, ga bo Veliki medved sam ubil.»

»Pa mu vzemi ušesa! Morebiti ni krščansko, da ga mučimo, pa kdor je pretrpel, kar sem jaz trpel vsa leta, tak ne pozna več usmiljenja, ampak le še maščevanje, kruto postavo divjine.

Stori, kar misliš storiti!»

»Ušesa so torej moja, vzel si jih bom.»

Sklonil se je h cornelu.

(Dalje sledi.)

Bodičasti človek.

Bodičasti človek se je rodil leta 1710 v Suffolku na Angleškem od povsem naravno zraščanih staršev. Po rojstvu niso opazili na otroku nič kaj posebnega. Po pretoku par tednov so se pokazale po telesu bodice, ki se nikakor niso hotele umakniti nobenemu protisredstvu. Ko so dorasle, so bile debele liki motvoz, precej dolge, deloma temnorujave, deloma temnordeče, trde in elastične, votle in proti luči prozorne. Dale so se premikati, navadno so ležale gladko, a so se tudi našopirile. Brez bodic je bila samo glava, obraz, kateri je bil pozneje močno bradat, notrajnost rok, konci prstov in podplati. In zelo čudno je bilo, da je ta človek vsako jesen odvrgl bodice in so mu zrastle nove kakor pri misenju živall. Z 20. letom je obolal na kozah in naenkrat so zginile bodice. Prestal je bolezen in kakor hitro je bil zopet povsem zdrav, so se prikazale bodice. Bodičasti človek je umrl leta 1755 in dosegal starost 45 let.

Staro arabsko mesto — odkrito.

Poroča se iz Kaira, da je nemški raziskovalec Hans Helfritz na svojem tretjem potovanju po Arabiji našel v južni Arabiji ostanke ogromnega in važnega mesta stare dobe. Domačini so dovolili Helfritzu izjemoma, da je mogel kraj foto- in kinematografirati. Koj nato pa je moral zopet odpotovati.

Samostan bodo podrl.

Iz Moskve se poroča, da je sovjetska vlada dovolila porušenje samostana sv. Mihaela v Kijevu. Na dosedanjih samostanskih tleh bodo zgradili poslopje, v katerem bodo imel prostore osrednji odbor komun. stranke s sovjetsko Ukrajino.

Na Angleškem odpade na 50 dečkovi en učitelj in na 25 deklic ena učiteljica.

Največ jadrnih poseda dandanes Finska na severu Evrope.